

ringsforslag. Men dernæst er der, saaledes som det iøvrigt efter min Mening allerede er oplyst fyldestgjørende i det andet Thing, en indgribende Forskjel mellem Karakteren af det, som jeg finder, at det ærede Medlem, til hvem jeg sigtede, med ret heldige Udtryk i Korthed betegnede som den voldsomme akute Krise, der fandt Sted i 1857, og den snigende Krise, som har fundet Sted i de sidste Aar. Der er det naturligtvis umuligt i saa Drd at give nogen tilfredsstillende Forklaring; men jeg tror dog, at man allerede ved at fremdrage en ganske enkelt Talrække kan anskueliggjøre, hvor forskellige Forholdene vare den Gang og nu. Det er alt fremhævet af et æret kongevalgt Medlem (Ussing), der staar Nationalbankens saa nær. Jeg gaar altsaa ikke Nationalbankens Væge for nær, naar jeg minder om, at den var i høi Grad lammet for 20 Aar siden. Man kan ikke Andet end sige, at den var det for 20 Aar siden; man skal ikke kunne sige det Samme nu. Ivertimod, den er saa kraftig nu, som nogensinde. For ikke her at blive staaende ved Drd, skal jeg fremdrage nogle Oplysninger, som min ærede Kollega (Ussing) har været saa venlig at give mig i saa Henseende. Den Talrække, jeg vilde fremhæve, betegner Overskudet i Metal og Sædler i Nationalbankens Kasse over det til Seddelundersøringen fornødne Metal, og her viser det sig, at dette Overskud, som altsaa frit kunde benyttes, var ultimo August 1877 8,770,000 Kr., ultimo September 5,161,000 Kr., ultimo Oktober 3,934,000 Kr., ultimo November, efter at Tilbælselsen til det formindste Funderingsmetallet var givet, 10,368,000 Kr., ultimo December 4,420,000 Kr., og nu gaa vi op ultimo Januar 1878 til 13,479,000 Kr., ultimo Februar 15,654,000 Kr., og den 25de Marts, den sidste Dag, for hvilken jeg har Opgivelser, 16,923,000 Kr. Nu spørger jeg, om man kan sammenligne med Tilfaarene i Marts 1878 Tilstanden i December 1857?

Brasch: Jeg skal ikke indlade mig paa mange Betragtninger i Anledning af, hvad der er fremkommet, siden jeg havde Ordet, men kun gjøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Krieger), som sagde, at der er en langt større Afvigelse mellem Situationen nu og den i 1857, end jeg havde accentueret. Jeg tror, at det høitærede Medlem dog gjør mig nogen Uret. Jeg har sagt, at der var en meget stor Forskjel. Men naar det høitagtede Medlem, jeg kan gjerne sige, adopterede det Udtryk, der er brugt i det andet Thing, som meget betegnende for Situationen, idet han kaldte Krisen i 1857 akut og den nuværende snigende, saa skal jeg bemærke, at akut kan jeg dog ikke kalde Krisen i 1857, som tværtimod meget længe havde herget Samsundet. Sagen er, at Handelsstanden havde indladt sig paa selv at emittere Repræsentativer,

og den maatte da vente, at den Tid ikke kunde være langt borte, da Afsløringen vilde finde Sted, og da man maatte vide at reducere Grændserne for sin Virksomhed. At den nuværende Krise kan kaldes snigende, kan jeg ikke ret fortaae. Der har intet særlig Usundt været i Forholdene, kun en lille Overdrivelse paa Landbrugets Omraade med Hensyn til at følge visse Theorier, men intet egentlig Usundt, før der indtraadte en Katastrofe, som intet Menneske kunde beregne, nemlig to Mars Misvært; jeg behøver ikke at gjentage de store Summer, hvormed Statsformuen derved blev forringet. For at bøde paa Lakunen i et enkelt Mars Udbytte troede man det rigtigt at forsætte paa den Vej, man havde begyndt, nemlig det extensive Agerbrugs, og man bødede paa Lakunen i sin Høst ved at indkøbe Gjødnings- og Næringsstoffer og udtømte derved komplet de Kapitaler, der ellers skulde til for at holde den hele Virksomhed vedlige. Derfor er der denne overordentlige Udtømmelse paa dette Omraade. Men naar man vil betegne en Tilstand som snigende, saa pleier der egentlig at gaa en vis sygelig Tilstand forud i det vedkommende Samsund, og det er den, jeg ikke kan erkjende har været til Stede uden med Hensyn til det nævnte enkelte Omraade. Ellers kan jeg ikke erkjende Andet, end at det er Tidernes Ugumt og Forhold, som man ikke har kunnet beregne, der have fremkaldt Kalamiteten. Jeg tror ikke, jeg behøver at sige Mere om denne Sag. Jeg veed ikke, om den ærede Minister vil tage Ordet (Finantsministeren: Maa jeg bede om Ordet)! Jeg skal da ikke for Diebliffet gaa videre.

Finantsministeren (Strup): Jeg har ikke troet det nødvendigt at tage Ordet ved Forhandlingens Begyndelse for at meddele Thinget mit Standpunkt overfor det foreliggende Lovforslag, idet jeg antog, at det maatte være noksom bekendt fra Forhandlingerne i det andet Thing, og de Udtalelser, der ere faldne fra ærede Talere have kun kunnet bestyrke mig deri. Jeg havde en særlig Grund til ikke at udtale mig sirag ved Forhandlingens Begyndelse, nemlig den, at jeg ønskede at høre Landstingets Mening om Sagen, fuldstændig upaarvirket af Uttringer, hvormed jeg maatte have ledfaget en Rebegjørelse for mit Standpunkt overfor Lovforslaget. Den ærede Landstingsmand for 9de Kredts (Brasch) saavel som den ærede Landstingsmand for 7de Kredts (S. Pedersen) have jo ganske rigtig angivet, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, ikke vil kunne modtages af mig. Jeg har paa ethvert Trin, endogsaa for Lovforslagets Forelæggelse, idet jo Forediskussionen om det foreliggende Emne fandt Sted ved Finantslovsforslagets 2den Behandling i det andet Thing, uden at der forelaa noget Forslag i den Retning, udtalt, at forsaavidt der skulde ydes nogen direkte Hjælp fra